

Апостола за мен, апостолът в мен

Апостола, дякон Игнатий, Левски... Васил Иванов Кунчев... Свеждам в почит глава. Опитвам се да потърся из паметта си онзи пръв тласък, който е оформил в съзнанието ми величавия образ на Левски. Виждала съм емблематични негови снимки, от най-ранна възраст съм учила за Апостола... Ето как си го представям – мъж със сини волеви очи и кристално чиста душа, носещ в себе си съкровени мечти и светли общочовешки идеали. Мъжествен, смел до безразсъдство българин, който съзнателно е избрал своя път: „Аз съм посветил себе си на отечеството си: да му служа до смърт и да работя по народната воля”.

Васил Левски е величава личност в българската история – родолюбив, честен, отдаден на родината и народа си. Обрича себе си изцяло на делото за свобода. Апостола за мен е пример за отговорност, всеотдайност в борбата, притежава необикновена сила на духа. Притежава извънчовешко самообладание. Водач и вдъхновител на народа, повел хората към кървавата стихия на борбата за освобождение със силата на словото и с примера на делото, с чистотата на морала си и искреността на убежденията си. Дякона е онази светла личност в историята ни, която обединява „бедни и богати, прости и учени”. Смъртта му е славна и свята, но той остава безсмъртен, защото ни завещава мощното си духовно присъствие. Свеждам в почит глава и се чувствам горда наследница, защото Апостола е образец на световен героизъм и човешко достойнство. Той – Апостола – е икона на безсмъртния национален дух и неговото дело, идеи, пример са част от осмислянето на нашата национална идентичност.

Днес всеки посвоему открива своя Левски и носи образа му в сърцето си като необходима духовна мяра.

Историческите събития предопределят живота на хората, но всяко време има нужда от своя Левски. Всеки народ има нужда от национални герои, а споменът за тях създава опори и ориентири в нашето самосъзнание. Завещаните думи от Левски „Времето е в нас и ние сме във времето” днес са част от универсалните идиоми. На Левски е дадено да гледа напред в бъдното. Примерът на Апостола днес ме учи, че по всяко време човек трябва да отстоява своята свобода– физическа и на духа. И днес, в едно ново време, свободата и човешкото достойнство са в основата на ценностите.

Ето че днес аз живея в Република България, която е част от общността на Европа. Питам се дали още носим робската психика и кога се сещаме за заветите на Апостола. Може би сега имаме най-голяма нужда от него? Откривам ли апостола в мен? Боря ли се за свята идея? Стремя ли се да превърна идеите в действия? Какъв ще бъде моя принос за бъдещето? Много са въпросите, които темата провокира в мен. Търся отговорите всеки ден, но съм убедена, че пътят на обучение и самопознаване ще е дълъг.

Откривам апостола в мен чрез това, че си задавам въпроси, а щом са се зародили въпросите, ще търся и различни решения. Днес апостола в мен откривам и в това, че се стремя към знания, отговорна съм към поетите задължения, стремя се да оправдавам доверието на родители, учители, приятели. Апостола е авторитет. Вярвам, че авторитетът се постига с упорит труд и с добър вдъхновяващ пример. Стремя се да бъда честна, да постъпвам достойно, да съм обединител за добра кауза и в класа сред съучениците си, и в училище, и в извънучилищни мероприятия. Виждам апостола в мен в това, че не разчитам даром да получа нещо, разчитам на собствения си труд, на упорита и непрекъсната работа за постигане на набеязана цел и зная, че всяка трудност ще изгради моя характер. Определям апостола в себе си като буден млад човек с отправен взор в бъдещето.